

застарілість законодавчих норм, наявність значних прогалин та колізій права, нівелює усі намагання законодавця та наукової спільноти удосконалити правове регулювання релігійних правовідносин та здійснити аналіз юридичної природи релігійних організацій на належному науковому рівні.

Література

1. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підруч. / О. Ф. Скакун; пер. з рос. - Харків: Консум, 2001. – 656 с.
2. Конституція України від 28.06.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23.04.1991 № 987-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 25. – Ст. 284.
4. Лист Міністерства культури від 27.10.2016 № 1710/18/10-16 на запит від 06.10.2016 № 16010061.
5. Кривенко Ю. В. Щодо співвідношення понять «церква» та «релігійна організація» / Ю. В. Кривенко / Університетські наукові записки. – 2006. – № 2 (18). – С. 130-135.

УДК 349.6(477)(043.2)

Шукало І. В., студентка магістратури,
ДВНЗ «Прикарпатський національний університет
ім. Василя Стефаника», м. Івано Франківськ, Україна
Науковий керівник: Кобецька Н. Р., д.ю.н., професор

ПОРЯДОК ВСТАНОВЛЕННЯ САНІТАРНО-ЗАХИСНИХ ЗОН ПРОМИСЛОВИХ ОБ'ЄКТІВ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Санітарно-захисною зоною є територія з особливим режимом використання, яка встановлюється навколо об'єктів та виробництв, що є джерелами впливу на довкілля й здоров'я людини, і за своїм функціональним призначенням є захисним бар'єром, що забезпечує безпеку населення у процесі експлуатації об'єкта. Розробка і встановлення санітарно-захисних зон відбувається на етапі планування та проектування господарської діяльності. Як зазначають автори навчального посібника «Проблеми права екологічної безпеки», важливим правовим засобом забезпечення екологічної безпеки на етапі планування екологічно небезпечної діяльності на об'єктах промисловості виступає зонування територій, на яких будуть розташовані екологічно небезпечні об'єкти, з метою забезпечення нормальних умов експлуатації таких об'єктів, запобігання їх негативному впливу на людей та довкілля, суміжні землі та інші природні об'єкти [1, с. 264].

У ст. 18 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності»

[2] визначаються вимоги щодо планів зонування території. Одною з обов'язкових вимог зонування території відповідно до ч. 3 ст. 18 Закону є узгодження меж зон з межами територій природних комплексів, смугами санітарно-захисних, санітарних, охоронних та інших зон обмеженого використання земель, червоними лініями. Відповідно до п. 3.4. Порядку надання містобудівних умов та обмежень забудови земельної ділянки, їх склад та зміст [3] санітарно-захисні зони віднесено до планувальних обмежень, які входять в зміст містобудівних умов і обмежень.

Детальні вимоги щодо розмірів і порядку встановлення санітарно-захисних зон закріплюють Державні санітарні правила планування та забудови населених пунктів [4]. Відповідно до п. 3.4. Державних санітарних правил планування та забудови населених пунктів територія населеного пункту з урахуванням переважного функціонального використання поділяється на: сільбищну територію (для розміщення житлового фонду, громадських будівель тощо); виробничу територію (для розміщення промислових підприємств і пов'язаних з ними об'єктів); ландшафтно-рекреаційну територію (охоплює приміські ліси, лісопарки, лісозахисні смуги, водоймища, зони відпочинку та курортні зони та ін.). Санітарно-захисні зони включаються в склад виробничої території населеного пункту. Це обумовлює механізм реалізації функціонального призначення санітарно-захисної зони як захисного бар'єра, що забезпечує безпеку населення у процесі експлуатації об'єкта.

Розрізняють поняття нормативної і фактичної санітарно-захисної зони. Такий поділ санітарно-захисної зони закріплений Інструкцією про загальні вимоги до оформлення документів, у яких обґрунтовуються обсяги викидів, для отримання дозволу на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами для підприємств, установ, організацій та громадян-підприємців [5]:

нормативна санітарно-захисна зона – мінімальна санітарно-захисна зона для окремих видів виробництв залежно від класу їх небезпеки, розмір якої визначено нормативними документами санітарного законодавства, зокрема санітарною класифікацією підприємств, виробництв, споруд;

фактична санітарно-захисна зона – санітарно-захисна зона, розмір якої встановлюється для конкретного промислового чи іншого виробничого об'єкта залежно від ступеня його впливу на навколишнє середовище і можливої небезпеки для здоров'я населення відповідно до санітарного законодавства.

На практиці ж встановлення санітарно-захисної зони відбувається не так легко. Досі велика кількість підприємств працює без належно встановлених санітарно захисних зон; мають місце встановлення санітарно-захисних зон тільки «на папері»; ситуації, коли відбувається затвердження санітарно-захисної зони діючих об'єктів, поряд з якими попередньо надані земельні ділянки для особистих потреб, і компетентні

органи необґрунтовано зменшують розміри фактичних санітарно-захисних зон; часто порушується правовий режим санітарно-захисної зони та недотримуються встановлені законодавством обмеження. Організація санітарно-захисної зони не виключає санітарно-технічних способів боротьби з забрудненням зовнішнього середовища, а є додатковим заходом забезпечення екологічної безпеки в районах розміщення об'єктів, обладнаних очисними спорудами. Сьогодні ж як законодавче регулювання, так і практика встановлення санітарно-захисних зон потребують особливої уваги та вдосконалення.

Література

1. Проблеми права екологічної безпеки: навч. посіб. / під заг. ред. М. В. Краснової та Р. С. Кіріна. – Дніпро: НГУ, 2016. – 575 с.
2. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України від 17.02.2011 № 3038-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 34. – Ст. 343.
3. Про затвердження Порядку надання містобудівних умов та обмежень забудови земельної ділянки, їх склад та зміст: наказ Мінрегіон України від 07.07.2011 № 109 // Офіційний Вісник України. – 2011. – № 59. – Ст. 2393.
4. Про затвердження Державних санітарних правил планування та забудови населених пунктів: наказ Міністерства охорони здоров'я України від 19.06.1996 № 173 № 379/1404. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0379-96>.
5. Про затвердження Інструкції про загальні вимоги до оформлення документів, у яких обґрунтовуються обсяги викидів, для отримання дозволу на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами для підприємств, установ, організацій та громадян-підприємців: наказ Мінприроди України від 09.03.2006 № 108 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 13-14. – Ст. 916.